

MANTANA

měsíčník pro individua a individuality

KVĚTEN 2017

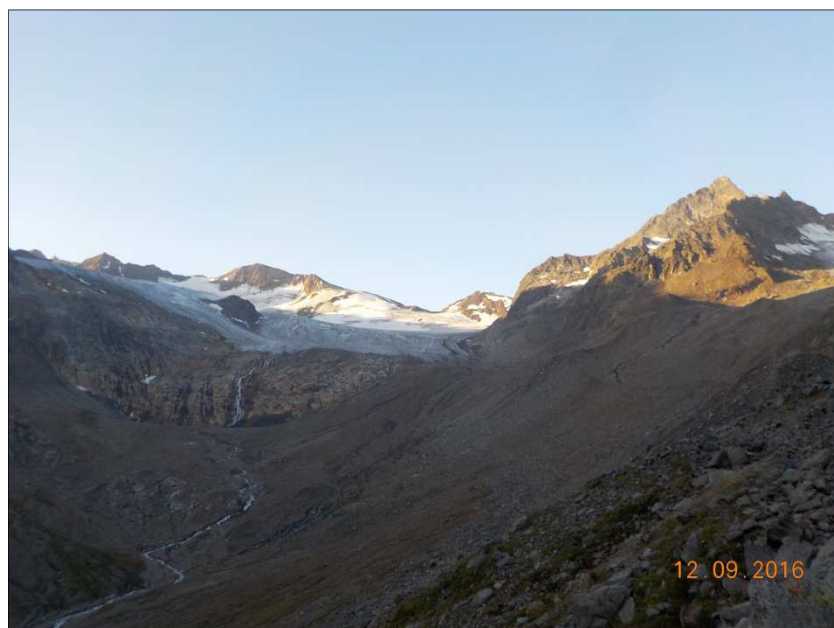
Wilde Leck 3361m - Ostgrat Schrankogel 3496m

Oto Pavlas

Takové malé ohlédnutí za uplynulou sezónou, před tou sezónou nadcházející.

Jako obvykle na jaře brouzdám prstem po mapě a narazil jsem na Wilde Leck 3361m ve Stubaiských Alpách. Topo se mí líbilo a v popisech to bylo Festen Fels, Schöne Kletterei a tolles Panorama. Přišlo zář 2016 a vyrážíme. Honzu nabírám jako obvykle v Plzni, a pak už Mnichov, Ga-Pa, Imst a odpoledne dorážíme do Griesu. Tam necháváme auto, dáváme kletry na záda a vyrážíme na chatu Ambergerhütte 2135Hm.

Ráno vyrážíme kolem 6. hodiny. Wilde Leck je až v závěru poměrně dlouhého údolí.

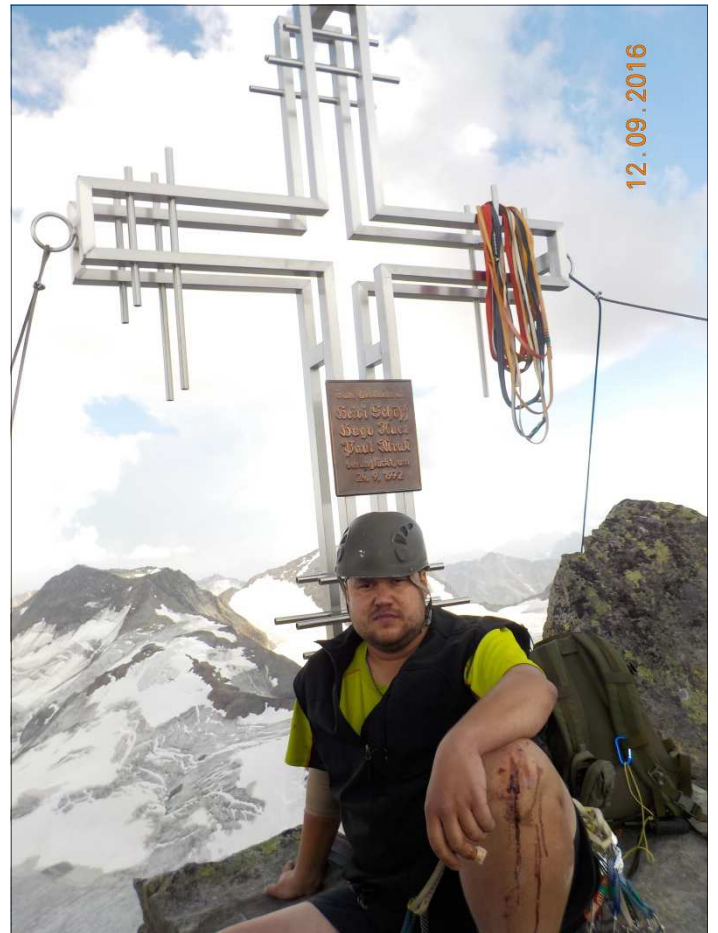

Nástup podle toho trval. Pomalu stoupáme a stoupáme až k ledovci Sulztaferner. Po něm pokračujeme asi do 2850 Hm, kde se stáčíme doleva do bočního údolí. Podle map máme pokračovat dál po ledovci. Naneštěstí se ledovec vlivem oteplování z celé pravé části odporoučel potokem do údolí, tak se protloukáme sutí. A místy dost ostrou sutí. Stačí se jenom špatně podívat na kámen a už teče krev. Sedáme a dáváme sváču. Během cesty údolím jsem si vzpomněl na knížku Smiech

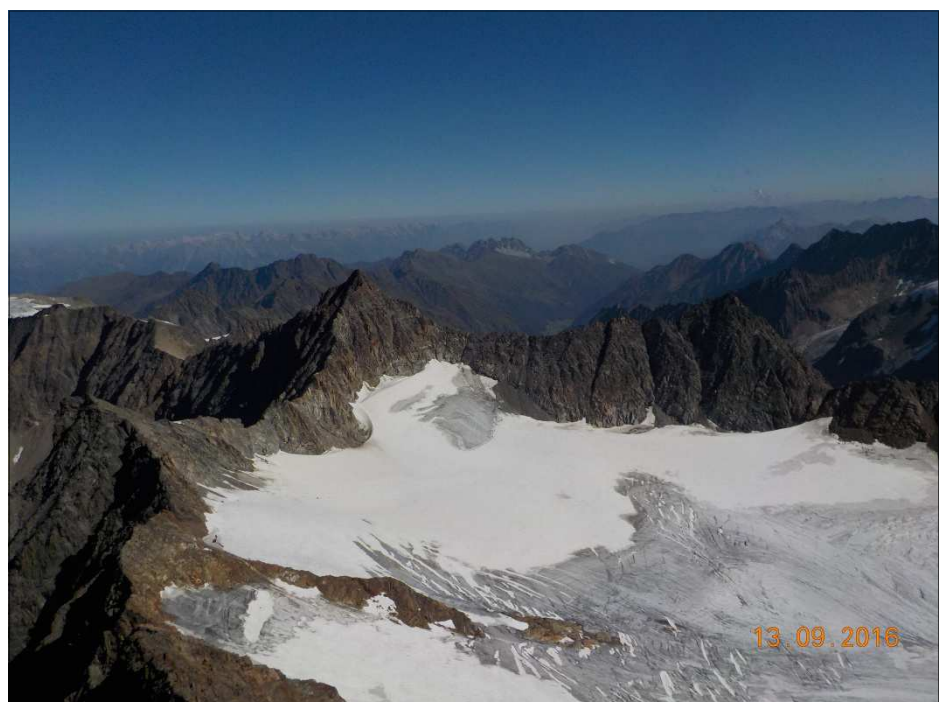

na laně od Ivana Baja. Píše tam, že turistika je nezbytná součást horolezectví, kdy člověk nejprve jde po dvou obtížně pod stěnu, aby si pak po čtyřech ve skále odpočinul. Moudrý muž ten Bajo, svatá pravda.

Někdy po poledni konečně přicházíme k té Festen Fels, nasazuju úvazky a lezem. Hřeben je psaný na 10 délek zhruba za III, Schlüsselstelle za IV. Tahám délku za délkou a postupně se přibližujeme k vrcholu. Jištění pouze vlastní, štanduji, kde se dá. Přichází šestá, sedmá délka a s ní klíčové místo. Popis je vcelku jasný. Kolem nýtu (jediného v celé cestě) se má sestoupit dolů pod hřeben, pak kus pokračovat až po markantní koutovou čtyřkovou spáru Piazzriss a tou zpět na hřeben. Sestupuji. Nacházím nýt. Sedím v tom nýtu a koukám dolů. A zdá se mi to nějaké

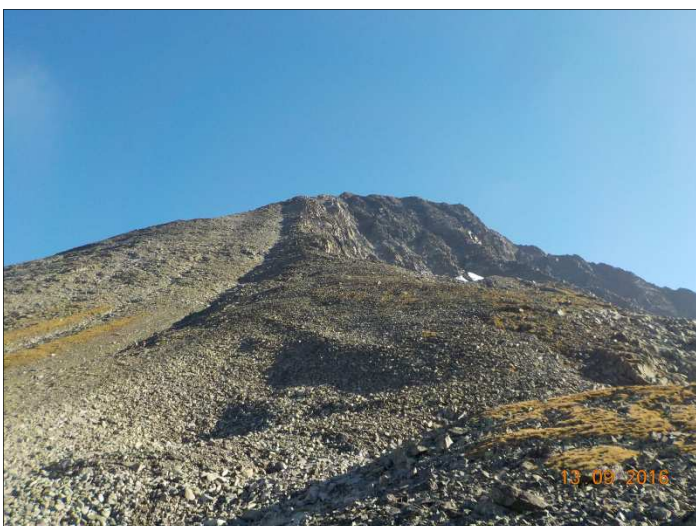

divné. Nejsem si jistý až kam mám sestoupit, všechno dole se mi zdá moc dole a vůbec, přeci nebudu zbytečně ztrácet výšku. Takže kolem ostré hrany lezu zpátky na hřeben. Jenže pak tam byla plotna, co nebyla za IV a podle bořeňských měřítek nebyla ani za V. Nu což, dávám microfrenda na morál a lezu do tako-

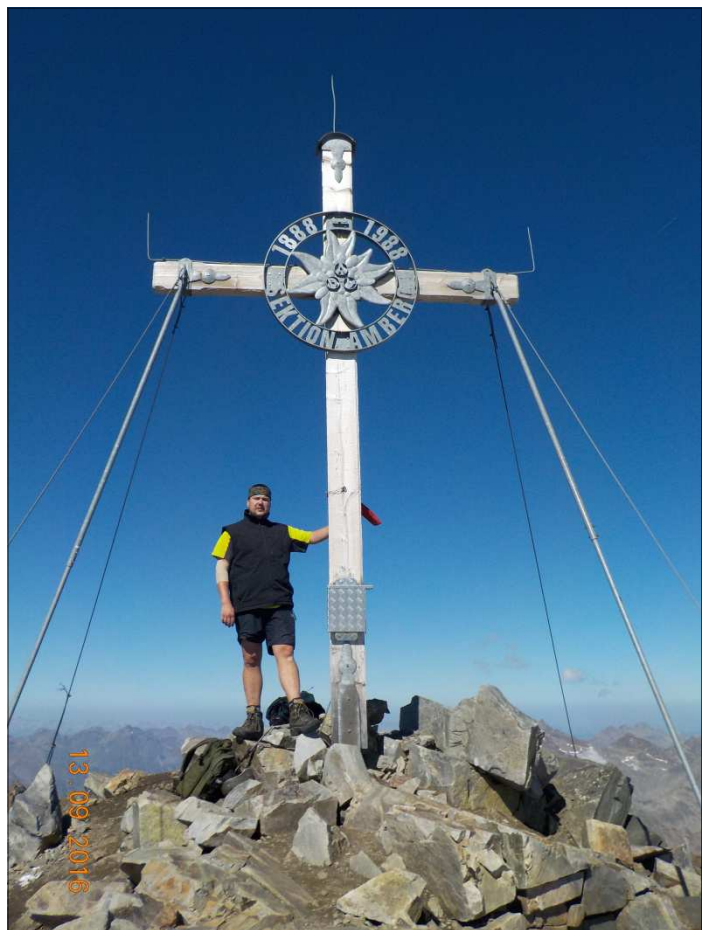

vého zářezu mezi hřeben a odštíplou věžku. Protáhnu se věčkem mezi dvěma bloky a koukám a Schlüsselstelle Piazzriss je přímo pod mnou. Tak dávám ještě kousek a štanduji. Honza dolézá a už podle jeho výrazu poznávám, že není s mojí zkratkou moc spokojen. Ale dal to. Pak ještě pár délek po hřebeni, poslední moc pěkná trojková 50ti metrová délka v kolmé stěně a v 16 hodin se fotíme na vrcholu. Pak sestup jižním hřebenem, občasné slanění a jsme v sedle. Odtud 4 délky slaněním na to, co zbylo z ledovce. Při slanění běž-

ně používám prusíka pod ATC-guide a vyplácí se. Když jsme došli do sedla, začalo pršet a kroupy zvonily o helmu. Skála byla taková slizká. Při posledním slanění koukám pod sebe a najednou mi ujely cvičky. Rozplácnul jsem se jako žába a nebýt toho prusíka, bylo nejrychlejší slanění v mém životě. Pak ledovec, údolí, čelovky a někdy v půl jedenácté jsme zpátky na Ambergerhütte.

Ráno vstáváme, až se nám chce. Další kopec je Schrankogel 3496m. Nejvyšší kopec v Rakousku s turistickou cestou. Aspoň tak jest psáno. Cesta stoupá a stoupá a stoupá... . Nejdřív trávou, pak sutí pořád usilovně nahoru. Na vrcholovém hřebenu konečně přichází aspoň kousek Blockkletterei a před polednem jsme u kříže. Asi po hodině se rozhodneme, že se vracíme. U mohyly Hoaches Egg pak následuje další pauza a k večeru se vracíme na chatu. Ráno pak už jenom sestup k autu a návrat do reality. *Oto*

Kostelíček

Broněk Bandas

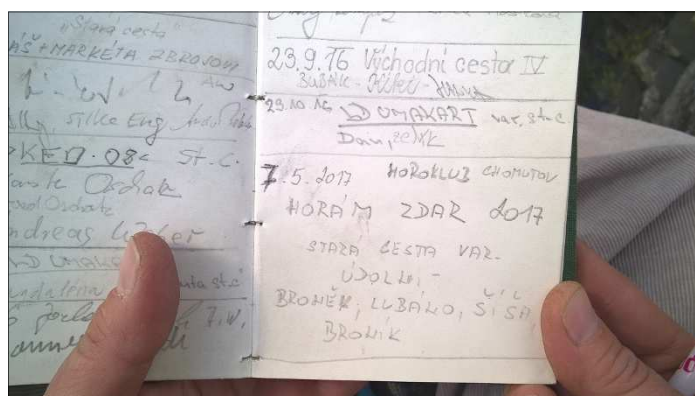
Kostelíček

Při letošní odpadkyádě v Tisé jsem úplně náhodou zabrousil do Hřebenových stěn a uviděl tam věž, nebo spíš věžičku, která mě na první pohled zaujala svým tvarem. „Sakra, ta by se líbila Lubánovi“, napadlo mě. Na Hřebenovkách jsme už lezli několikrát, ale takhle daleko jsme nikdy nedošli, a proto jsem ani nevěděl, jak se věž jmenuje. Náhle se za věží objevil další sběrač odpadků a ten mně prozradil, že věž je Kostelíček a vede na něj

Stará cesta z roku 1910. A to už jsem věděl, že hned příští lezení navrhnu partě právě Kostelíček. Týden na to jsem si náhodou povídal s Ivanem Bublou o lezení a Ivan mně nadšeně vyprávěl o krásných cestách, které vylezl na věž zvanou Olymp. Tuhle věž jsem neznal. „A kde to je?“, ptal jsem se Ivana. „Na Hřebenovkách, vedle Kostelíčku!“ Tak to už mně přišlo trochu zvláštní. Roky jsem tuhle část stěn míjel a najednou o ní slyším dvakrát během pár dní. Týden na to si povídám s Jírou a on mně vypráví, že si Blahouš vyhlídnul hezkou cestu na Hřebenovkách. Hádejte kde! Tak to už zavánělo osudem! Hned, jak Lubáno dorazil do Tisé, jsme se vydali do stěn.

Bývaly časy, kdy jsem v první lednový den vyrážel lovit horezdary. To už je ale pár let zpátky, a tak se mně ulovit horezdar podaří jen málokdy. O to větší z něho mám radost. A když jsem na Kostelíčku otevřel vrcholovku, pochopil jsem, proč mě osud vedl právě sem. Horezdar v květnu, a na takové pěkné věžičce, to potěší.

Horám zdar!

Z vrcholu byl i krásný výhled na Olymp a cestu, kterou si vyhlídnul Blahouš. Vedení těmi nejlepšimi úmysly (aby si ten kluk nena běhl do nějaké vraždy), jsme mu jí všichni

Broník ve výlezu

přelezli. A pár cest jsme ještě přidali. Člověk by neřekl, jaký hezký den se může z odpadkyády vyvinout!

Cesta na Ústeckou

Ze samé radosti, jak se návštěva „nové“ lezecké oblasti vydařila, jsme druhý den ignorovali rosničky a synaptické mapy a vydali jsme se do další, pro mě neznámé části skal. Pokukoval jsem už delší dobu po věžích, které se tyčí vlevo od cesty vedoucí do Rájce, ale vždycky jsme odbočili k Blížencům - zvyk je železná košile, říká se. Jířa samozřejmě tuhle část Ptačích stěn znal a zavedl nás rovnou k Ústecké věži.

Na rozlezení jsme začali na Vozové hradbě, a jak jsme tak s Jířou seděli na vrcholu a dobírali spoluplezce, přiblížil se divný opar, ale tak zvláště, že jsme ho měli před sebou jako neprůhlednou oponu, která visela asi 50 metrů od nás. Rájec i Ptačí stěny zmizely v mlze a na nás svítilo slunce. Ale to samozřejmě netrvalo dlouho. Ani mé optimistické předpovědi nedokázaly zastavit postup okluzní fronty. Bylo jasné, že na vylezení Ústecké věže máme stěží půl hodiny. Díky místně znalému Jířovi jsem rychle našel do Staré cesty. Sílicí mrholení nás sice vyhnalo ze skal, ale po cestě

Lubáno v závoji

jsem si vyhlédl několik pěkných linií

Den osvobození od fašismu v Tisé oslavili: Jířa, Broněk, Šiška, Broník, Davídek, Lubáno, Lud'a a Háša.

Broněk

Bečovský ostroh potřetí

20.- 21. 5. 2017

Jířa Šťastný

Když nás v roce 2014 oslovil kastelán hradu a zámku Bečov s prosbou o vytvoření lezecké oblasti, netušili jsme, že se toto místo stane naší srdeční záležitostí. Letos jsme se sem vrátili již potřetí a myslím, že rozhodně ne naposledy. Hlavně to bude sice kvůli tomu, že zbývá osadit ještě dva slaňovací řetězy, ale také kvůli krásné přírodě, fajn lidem a pěkným cestám na zdejší skále.

Na jaře roku 2015 jsme sice vytvořili a osadili většinu cest, ale jelikož nám došly borháky, museli jsme se sem vloni vrátit. Za ten rok, co tu nikdo nelezl, skála opět zarostla, takže jsme si jí nejprve znovu očistili, potom jsme osadili scházející borháky a dolezli zbývající volné směry. V současné době je tedy

v této oblasti celkem deset cest a dvě varianty s obtížností od 3 do 7 UIAA. Výška stěny je v levé části 8m, centrální věž má asi 18 m a stěna nad ní něco přes 20 m.

Jelikož v letošním roce má být tato lezecká oblast již částečně otevřena veřejnosti, vyrazili jsme sem o víkendu 20.-21.5. potřetí, abychom stěnu opět očistili a připravili jí do plánovaného poloprovozu. Jelikož Párek tradičně nereagoval na telefon, nemohly být osazeny scházející slaňovací řetězy, což je trochu škoda. V sobotu dopoledne jsme se u skal nejprve sešli se Svinaříkama, Urbanama a Radkou s Otáskem, se kterými jsme se vrhli do čištění. Mládežníci z našich kroužků si hned za námi očištěné směry přelézali. Po

Bečovský ostroh a donjon

Lezení v pravé části stěny

Výcvik mládeže

Zalezou si i děti

večeři v nedaleké restauraci jsme se všichni přesunuli do botanické zahrady, kde děcka až do tmy řádila na lodičkách. My jsme si zatím rozdělali oheň a u něj v klidu poseděli, upekli buřty a za Svinčovo a Květy doprovodu si i pěkně zaspívali. Prostě pohoda.

V neděli ráno vyrazili někteří na prohlídku zámku, kde je nově k vidění kromě druhé nejvzácnější movité památky v ČR (relikviář svatého Maura) i diamantový diadém rodu Beaufort-Spontin. Ostatní se vydali opět ke skále, kde si mohli vylézt zbývající cesty, které včera nestihli. Po lezení jsme se postupně přesunuli na náměstí do palačinkárny, kterou jsme se snažili vyjít, což se nám sice nepodařilo, ale ochutnali jsme asi všechny nabízené druhy a konstatovali, že všechny jsou výborné. Po té, co se Radka s mládeží vydala na vlak, my s Urbany a Gondym jsme vyrazili na nedalekou vyhlídku, odkud je krásný pohled na hrad a celé město. Pak už jsme se i my vrátili k autům a také vyrazili domů.

Myslím, že to byl opět krásný víkend a že se zase brzy vrátíme.

Jířa

PS: Pokud by si chtěl jít někdo na Bečovský ostroh zalézt, je potřeba si domluvit na recepci zámku otevření brány do hradního parku, odkud je ke skále přístup

Odpočinek po lezení

Petrohradské PADání 2017

12. - 14. 5. 2017

Milan "Svinčo" Svinařík

Petrohradské PADání 2017

Petrohradské PADání se stalo pro horoklubáckou boulderingovou sekci takovým malým evergreenem. Rok co rok na tuto akci jezdíme s očekáváním, co nového si pro nás pořadatelé zase připraví. Každý ročník, který jsme navštívili, byl trochu jiný, svým způsobem nezapomenutelný. Letošní ročník není v tomto ohledu výjimkou. Ba naopak. Od těch předchozích se lišil hned v několika zásadních ohledech. A to v tom, že se konal až za dva roky od předchozího ročníku, že mu předcházela masivní negativní internetová kampaň, že byla velmi nepříznivá předpověď počasí, že se současně ve stejný termín konal boulderingový festival Melloblocco, a že účast byla díky uvedeným faktorům na PADání výrazně nižší, než na předchozích ročnících. Ale jak se říká, někdy méně znamená více. V tomto případě méně lidí, méně stresu, více pohody, což nám krušnohorským sociofobikům vyhovuje. Tentokrát jsme vyrazili do Žihle ve složení Letoš, Verča, Jaroušek, Nebe, Květuška a já otestovat, jak dlouho nám vydrží kůže na prstech. A jelikož už z minulých ročníků víme, že moc dlouho ne, tak jsme vyrazili až v sobotu ráno. Tedy kromě Jarouška, který vždycky trochu vybočuje z řady. Ten přijel hoblovat prsty už v pátek se svým synkem Toníkem. Po příjezdu do Sklárnny, kde je tradičně basecamp, nejprve stavíme stany a po zaregistrování vyrážíme necelé 2 km pěšky na soutěžní balvany. Pořadatelé pro nás připravili nové sektory poblíž věhlasných žulových solitérů Bába a Dě-

dek. Tito žuloví giganti jsou pro svou výjimečnost vyznačeni i v turistických mapách. Letoše s Verčou jsme potkali hned na jedné z prvních balvanů po cestě v sektoru Hradiště. Letoš nezklamal a přesně jak jsem předpovídal, místo pozdravu ukazoval prodřené konečky prstů. Stejně jako minule se hryzнул hned na prvním kameni, který potkal. Kousek vedle rozbalili svůj stánek kluci a holky z Ocúnu, a tak jsme si od nich popůjčovali lezečky k otestování. Květa si vzala dámské Ozony a náramně si je pak chválila. Já lezu v Ozonech furt, a lepší botu jsem zatím neměl, takže se jí nedivím. Společně s Letošem, Verčou a Nebíčkem jsme se pak přesunuli o kousek dál do sektoru Lůmek, kde je úžasně fotogenický šestáčkový hajból po ostré hraně „Johny Dawes Arete“. Bohužel je tak vysoký a má tak příšerný dopad, že si do něj troufne málokdo, natož my. Nicméně kolem toho balvanu je spousta dalších linek, kde jsme vydrželi hoblovat prsty skoro dvě hodiny do prvního deště. Byla to sice krátká, ale za to vydatná dešťová přeháňka, která vyřadila z boje všechny kameny v lese, kam nesvítí slunce. Pár zoufalců se sice snažilo lézt i na mokřém, ale nános pylu vytvořil spolu s deštěm klouzavou kašičku. A tak jsme se sbalili a vydali se hledat nějaké kameny na pasece, které by snad mohly mít šanci uschnout. Doputovali jsme až ke kameni Pampalini, kde je jediný výraznější převis a pod ním vede jediný suchý boulder traverz „Lovec 6B“. Tady jsme poprvé potkali

našeho Jarouška. Ten také nezklamal a podle mé předpovědi na místo pozdravu nadšeně hlásil, kde objevil „lacinou“ sedmu. Netrvalo dlouho a ve výše zmíněném traverzu pod převisem se sešla většina účastníků PA-Dání a jeden po

druhém zkoušeli ten boulder přelézt. Někteří to dali s prstem v nose a někteří v tom bojovali nadoraz, jak to komu sedlo. Ale všichni se vzájemně povzbuzovali, hecovali a radili. Bylo to takový příjemný „masák“. Mezitím vysvitlo slunce a opřelo se plnou silou do kamenů, a tak záhy bylo možno lézt aspoň jejich naslunné strany. A tak poskakují z kamene na kámen a vesměs lehčími směry navyšují počet zdolaných boulderů. Zastavil mě až nevinně vypadající boulder „Průvánek 6B“. Zde jsme svedli další hromadný souboj spolu s dalšími lezci o tuto pidihranu, kde jsme se vesměs marně snažili uždímat a ustát na prapor těch pár krůčků. Tady jsem nechal podstatnou část kůže pravé ruky. Výzdobu rukou jsem pak dokonal v ruční spáře Řit' na stejnojmenném kameni. Nechal jsem se totiž vyhecovat od Letoše a vlezl jsem do té mokré zahliněné ručnice. Ve výlezu to strašně klouzalo a držel jsem tam jen silou vůle. Chvilími jsem se opíral i čelem a rukama zoufale hrabal v jehličí, abych našel spásný chyt. Z vrcholu se mi

chechtal Petr Resch a fotil moje zakrvácené ruce. Ironií je, že mám v batohu spárové rukavice. Ale to bych si pro ně nesměl být línej dojít. Po tomhle extempore se znovu rozpršelo a to drobně a trvale, takže bylo jasné, že dnes je s lezením konec. Ani nám to moc nevadilo, protože jsme měli na kontě zhruba tři desítky boulderů a to je na deštivou sobotu docela slušná úroda. Přesunuli jsme se tedy zpět do kempu ve Sklárně. Počasí se zase umoudřilo a vysvitlo i slunce. K mojí radosti jsme tu potkali Dundáčky, spřátelenou boulderrodinku z Brna, se kterou se vídáme jednou za uherák na tomto místě. Nejprve jsme Ocůňákům vrátili vypůjčené lezečky, a pak jsme se uhnízdili v párty-stanu naproti stánkům s pivem a jídlem. Postupně jsme se tam sešli celá naše boulderingová sekce i Dundáčci. A tak jsme krafali u piva, požírali krkovicu a čas příjemně plynul, až se soumrakem Petr Resch zahájil vyhlášení výsledků a následnou tombolu. K tomu se promítaly na velké plátno fotky, které ulovil během dne na soutěžních

kamenech. Nechyběl ani táborák, kde kolem dokola seděla velmi početná skupinka zimouřivých účastníků a mezi nimi i parta mladých holek z lezecké arény Jirkov. Po vyhlášení výsledků se na pódium dostavila dlouho očekávaná kapela, jejíž produkci až do konce slyšel z naší sestavy pouze Nebíčko, který se pak po našem odchodu přesunul k ohni. My ostatní jsme se pod tíhou dojmů a nalezených metrů ještě před půlnocí vytratili do svých stanů, aut a pokojů. Když jsem se pak ráno Nebíčka ptal, jaké to bylo u táboráku, tak lakonicky prohlásil: „Hele znáš mě, pil jsem svý pivo a držel hubu.“ Ale údajně tam nějaký ten kyta-rořev i s houslema proběhnul, alespoň podle toho, co slyšela Květuš ze stanu. Nedělní ráno bylo nadmíru slunečné. O budíček se nám postarala holka, která chodila mezi stany a kontrolovala, jestli máme zapláceno. A tak pozvolna vstáváme, královsky snídáme koláče,

které přivezla s sebou Květa s Verčou, balíme a sušíme stany. Tento rozvláčný start nám vydržel zhruba do poledne, kdy přišla další průtrž mračen. Ale to jsme měli již naštěstí sbaleno. Ještě dlouhou chvíli jsme pak postávali v jedné z chodeb areálu Sklárný a krafali s Dundáčkama o všem možném, zejména však o lezení. Letoš s Verčou kopli do vrtule jako první s tím, že se zkusí zastavit na Mlýňáku, jestli tam nebude sucho. My jsme vyrazili až notnou chvíli po nich a cestou nás provázel drobný vytrvalý déšť, který nám rosničkáři na víkend předpovídali. Takže rosničkářům předpověď vyšla. Škarohlídům však nikoliv. PADání bylo opět super a splnilo má očekávání. Potkali jsme se s kámošema, skvěle zalezli, lehce zapařili a těžce zrelaxovali. Rád tedy na PADání příští rok zase vyrazím, pokud ovšem bude.

LdS

Via Ferrata Bambini a Norissteig

Oto Pavlas

V úterý po ránu jsme s Jirkou doma posbírali lezení schopné děti a vyrazili jsme směr Hirschbach. V plánu je ferrata Norissteig a Via Ferrata Bambini. Norissteig je v podstatě ferrata rozložená po několika skalkách v lese a ferrata Bambini je vysloveně dětská ferrata v kompaktní skále s mosty a žebříky. Obtížnost je uváděna B/C, ale je to Kinder B/C. Ideální terén pro mladé adepty horolezeckého sportu v pevném vápenci. Další v oblasti je ferrata Höhenglücksteig, na které skončil svou životní pout' Kurt Albert. Ta je ale zatím mimo schopnosti našich ratolestí, takže tu někdy příště. Děti se vyřádily, i oběd nám uvařily. A příště zas.

Oto

Program

ČERVEN 2017

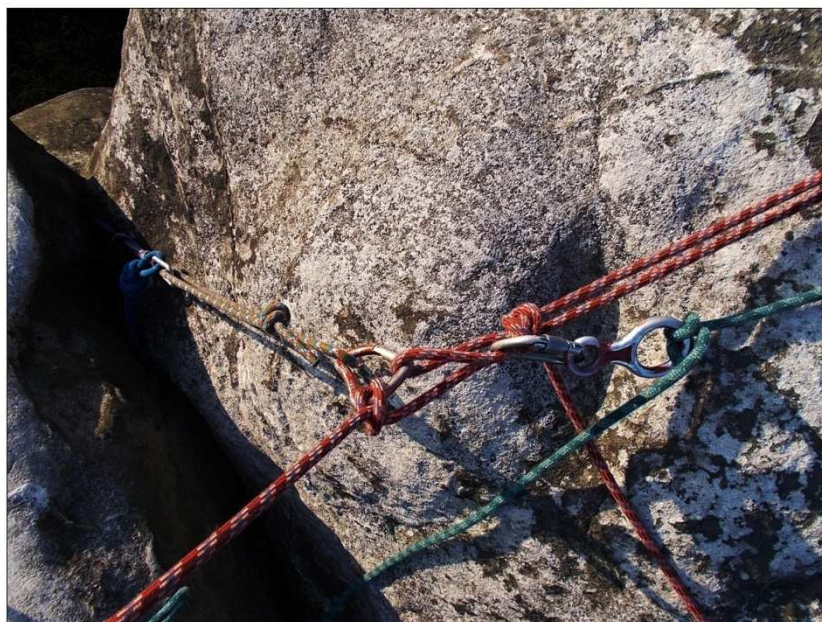
1. 6. – Oslava dne dětí v lezecké aréně

- Děti si mohou vyzkoušet lezení s našimi instruktory a zahrát lezecké hry.
- Cena 100,- Kč/os.

30. 6. 10:00 – 22:00 - Akce vysvědčení

- Přijďte si vybrat odměnu za celý rok poctivé dřiny ve škole!
- Celý den slevy na vstupném za dobré známky.

(ANTI)METODICKÉ OKÉNKO

Nebojte se fantazie - i štand může být umělecké dílo! PS: Kolik uzlů a jakých druhů je na fotografii vidět? Je osma správně zablokovaná?

Co, kdo s kým, kdy, kde, jak a komu v květnu 2017

Pavel "Párek" Suchopárek

- 1.5. Blagodan s Hankou Nestávalovou a DJem Bulvou (Alešem) po povinné procházce po ná-
břeží v Kadani zde vylézají nějaké bouldery a poté hrají divadlo na **Kameni u hradu**, kde padají i
těžší kousky.
2. - 14.5. Hančí s Petrem cestují po jižní Francii, **Les Dentelles, Saint Légère, Buoux, Vena-
sque**.
- počátek 5. Rodiny Svinaříků a Hölzlů spojují síly na dovču v Hrádku nad Nisou, odkud podni-
kají i lezecké výlety - např. **Obrvégry, Sloní kameny**.
6. - 8.5. Prodloužený víkend si užili Happiny a Bandasky v **Tisé** a okolí. V sobotu dorazila i
Radka s mládeží, Blagodanič, Lubáno, Lud'a a Háša a lezlo se v **Anglickém parčíku**, v neděli v Tisé
na **Hřebenovkách** a v pondělí spolu s Urbany a Lubánem v **Rájci**. Božskou Severovýchodní hra-
nou na Olymp vystoupil v rámci víkendu božský Jířa doprovázený bohyní krásy Šíškou, bohem
hudby Lubánem a bohem ohně Broňkem. No, SBOHEM.
- 8.5. Slunečný den si v **Perštejně** zpestřují lezbičkou (nikoli lesbičkou) Blagodan s rodin-
kou, Dick, Jarda Bábovka, Easy a Verča.
- 10.5. Geocachingová sekce (Jířa, Lubáno a Háša) dokončila putování za keší do **Dolního Žle-
bu**, kde stihli shlédnout i nějakého lezce při přelezu cesty u Malého Dábla.
Těžší prásky na **Trampských skalách** v oboře přelézají Blagodan a Easy.
- 12.5. Geokačerová sekce navštívila skály v **Perštejně**, kde je umístěna nová keš na Hlavním
masivu.
- 13.5. Deštík odporný, vodorovný, vyhnal z **Anglického parčíku** Bandasky do Refugia, což ma-
lým Bandaskám zjevně nevadilo.
17. - 19.5. **Grazer Bergland** - do této vícedélkové oblasti nad Grazem vyráží tým Horoklubu
ve složení Easy s Blagodanem a Verča s Ludvikem Kostkatym. Každá z dvojek se zde popasovala
s kvalitními cestami. Více viz článek.
- 19.5. Sólo únik do žulového lesa páchá Svinčo a působí na **Hradišti a Pampalinim**.
S lodí nafukovací do **Perštejna** vyrazili Bandasky s Deivinou. Několik cest bylo vyleze-
no, Ohře sjeta v délce cca. 100m a Deivina ponechána na místě ve spárech dorazivšího předsedy
LeToše.
- 18.5. Jířa s mládeží navštívil ve čtvrtek odpoledne **Perštejn**, kde lezli Vánoční a Netopýří
cestu.
20. - 21.5. Jířa a Radka s mládeží opět po roce navštívili **Bečov**, kde nejprve očistili skály,
a pak si zde krásně zalezli. Děti si užily také botanickou zahradu, ve které všichni opět
přespali. V neděli dorazili i Urbani, Svinařici a spousta dalších.
- 20.5. Dva lezečtí dinosauři Kozel s Pét'ášem obskakují **Kočku u Pyšné** a připisují si na ní

čtyři zářezy.

22.5. Hančí s Petrem se stýská po Francii, tak navštěvují alespoň velmi podobný **Perštejn**.

23.5. Ferrátový den si zřídili Ota, Jirka Honza a Barča. Lezou zajištěné cesty u **Hirschlbachu** - Norissteig a Via Ferrata Bambini.

25.5. Dick s Blagodanem v **Tisé** vycucávají skutečné, dlouho vybrané lahůdky.

Na obvyklou obědovou pauzu vyrazili do **Ostrova** Broňa s Lubánem. Díky tomu, že Broněk trpí opakem sklerózy roztroušené - sklerózou koncentrovanou, oběma byla prolita krev v Levé cestě na Netopýří stěně, kterou si Broněk pamatoval jako pohodovou šestku. Nálada byla zlepšena výstupem na Wuttkeho věž, který na prvním konci spáchal Lubáno.

26. - 28.5. Hančí s Petrem leze ve **Frankenjuře** s děčínskou partou, Neidensteinerwand a Schlossbergwand.

Svého nového průvodce byla na **Katzensteinech** otestovat Verča s kompletníma Bandaskama. Průvodce je tak perfektně zpracovaný, že nejprve skončil v Broňkovo rukách, pak v batohu a nakonec doma. Tímto Verče co nejsrdečněji děkují.

27. - 28.5. Párek se Žížalou a Zuzkou vandrují a polézají po skalách v údolí **Loubenského potoka**.

28.5. Zatímco Blažek blaženě chrní ve stínu lesa, Renča s tím svým poskakují po **Sfingách**. Za zmínku stojí zavěšení sáčku na Letitém čekání - na místní legendě od Mekyho.

Tisá - Věže pod silnicí - 05/2017